„Als je lacht, hou ik liever op."

„Ik wil juist zoo dolgraag weten. . . . . "

„Luister dan ! Ik ontmoette haar op een avond op straat, toevallig ; ik sprak haar aan ; natuurlijk, nietwaar ? Ik kende haar immers van dat bal. Ik liep met haar mee ; zij vertelde mij, dat zij haar vader ging helpen en ik vroeg „waar en waarmee" en toen werd het mij duidelijk wie en wat haar vader was ; als student kon ik gevoeglijk meegaan, nietwaar, en mijn hulp aanbieden en. . . . "

„Slimmerd ! En is het ernst ?" — „Wat dacht je dan ?" vroeg Piet op een toon van verontwaardigd verwijt. „Wat dacht je dan anders ? Zie je mij aan voor iemand, die zoo'n lief meisje het hof zou maken zonder het te meenen ? Ik moet zeggen dat je een hoogen dunk van mij hebt ! Je houdt mij dus voor iemand die. . . "

„Neen, neen !" suste de ander. „Je bent een goeie vent en ik begrijp er alles van ! En de pipa ?"

„Daar heb je het nu juist ! De man is zoo fanatiek op zijn vogels, dat hij op niets anders let. Natuurlijk wil ik hem te vriend houden want anders. . . . . "

„En heb je hem daarom nog een paar avonden geholpen?" — „Ja."

„Was je Dulcinea er dan ook altijd bij ?"

„Neen," zei Piet bedrukt, „maar één keer na dien eersten keer."

„Dat was pech !" beklaagde Willem met verdachte trekkingen om zijn mond ; heldhaftig verbeet hij zijn neiging tot opschateren, zijn bedrukten vriend daardoor niet willende grieven. — „En het ergste is, dat ik nu eenmaal gedaan heb, alsof ik die mormels mooi vind en er mij voor interesseer !"

„Doe je dat dan niet ?"

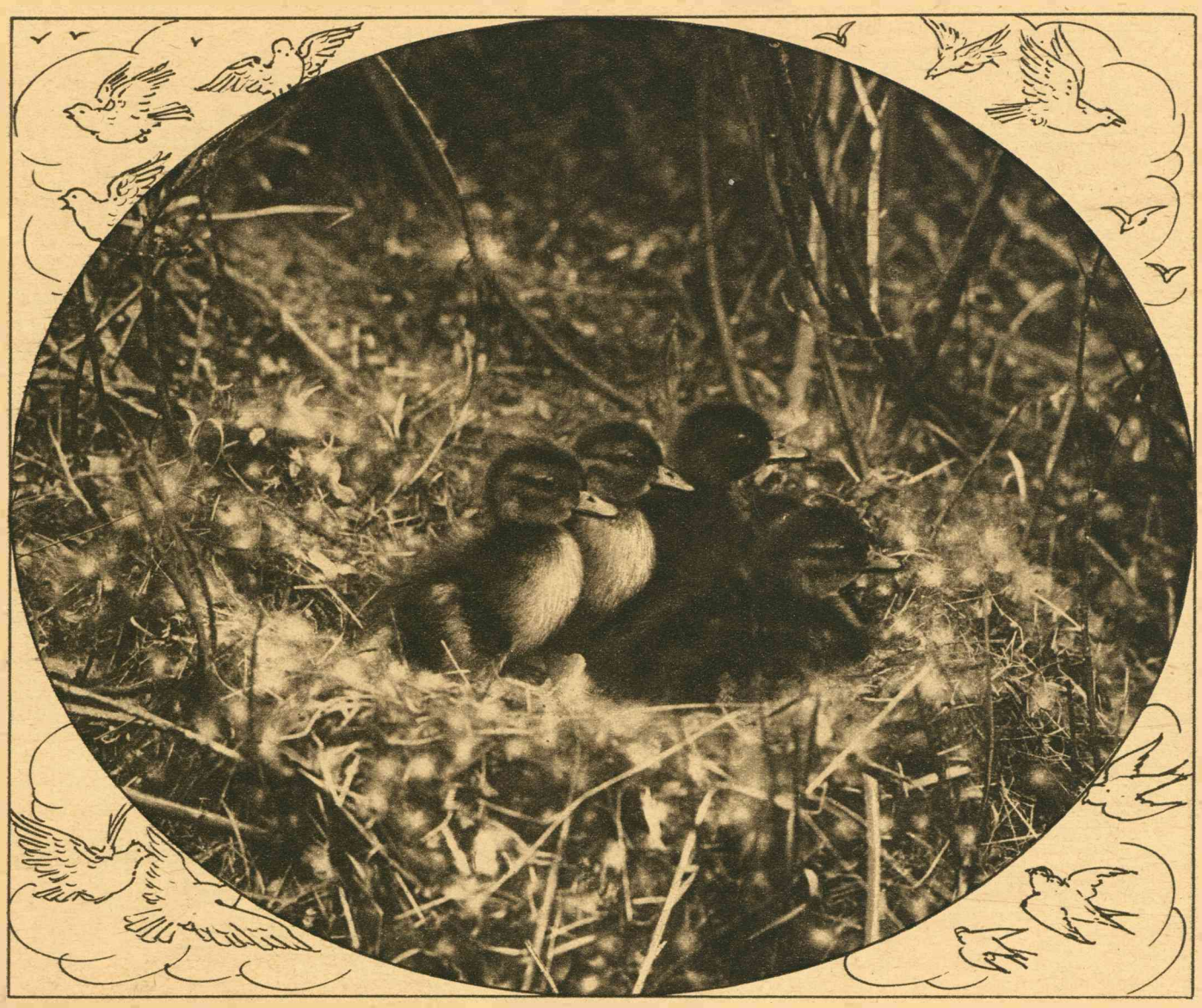
„Ik haat ze ! Zoo dood, als ze zijn, zou ik ze met liefde den nek omdraaien !" — „En onderwijl aai je ze met liefkoozende vingers en behandel je ze als pronkjuweeltjes!"

Het was te veel voor Willem ; hij lachte opnieuw uitbundig ; zijn levendige fantasie tooverde hem den vriend voor tezamen met het eigenwijze, oude mannetje met voorzichtig gebeweeg omhaspelend met die ellendige, doode beesten, woede en ergernis in zijn hart, zijn mond huichelachtig mee-bewonderend ; hij zag hem na lang vergeefsch wachten en hopen op de komst van het vroolijke ding, dat hij voor zich winnen wilde, afdruipen en baloorig naar huis slenteren.

Maar vanwaar kwam dan zijn opgewekte stemming van de laatste weken ? Zou de slimmerd niet alles verteld hebben ?

„Waarom ging je altijd op Dinsdag of Vrijdag ?" informeerde hij plotseling, hopende, dat de beantwoording van die vraag eenig licht zou kunnen verschaffen. Het was mis.

„Op andere avonden is de oude heer niet vrij," deelde Piet nuchter mee, „alleen maar die twee avonden kan hij ongestoord omzaniken met zijn lievelingen. Maar. . . . "

ONTWAKEND VOGELLEVEN.
Jonge wilde eenden in het nest in de duinen.

„Wat wilde je zeggen ?"

„Je lacht er toch maar om !"

„Neen, neen, geloof me, ik lachte alleen, omdat ik jou in mijn verbeelding zoo zoetsappig aan 't afstoffen en redderen zag, maar overigens voel ik heel goed den ernst van de zaak ; ik zie wel, dat je stapelverliefd bent ! Zou je werkelijk denken, dat ik daarmee zou kunnen spotten ?"

Even keek Piet nog wantrouwig, dan volgde hij den drang tot vertrouwelijkheid die hem tot spreken gebracht had.

„Ik ben een avond bij haar aan huis geweest !"

„Hoe kwam dat zoo ?"

„Ik had haar vader verlof gevraagd, om. . . . "

„En ?" — „De moeder is mij wel genegen, geloof ik !"

Willem vertrouwde niet op de vastheid van zijn stem, zweeg daarom maar liever even ; voor de zooveelste maal bepeinsde hij het tragische van Piet's liefdes-avonturen, die, ernstig voor den lijder zelf, nimmer faalden, de lachspieren van zijn vertrouweling gevoelig te kriebelen.

Dagen kwamen en gingen ; kieschheidshalve informeerde Willem geen enkele maal naar den stand van zaken, het humeur van zijn vriend als barometer gebruikend, waaraan hij na eenige oefening een tamelijk juist inzicht wist te ontleenen.

Het wachten duurde lang ; de weg, dien Piet ter bereiking van zijn doel ingeslagen had, bleek een groote omweg te zijn ; misschien ook treuzelde hij in plaats van flink door te stappen ; zijn gewone doortastendheid liet hem in enkele bijzondere gevallen allertreurigst in den steek, dat wist de belangstellende vriend.

Op een avond kwam hij vroeger thuis dan gewoonlijk en de somberheid van zijn gezicht voorspelde weinig goeds.

Willem durfde geen vragen doen ; uit louter medegevoel heesch hij zich op uit zijn gemakkelijken stoel en schonk thee in voor zijn vriend, wat anders ieder voor zich deed.

„Het is uit !" zei Piet eindelijk.

„Wat ?"

„Het is uit, zeg ik je toch !"

„Waarom ?"

„Ze wil mij niet hebben !"

„Onmogelijk !" — „Toch is het zoo !"

„En waarom dan niet ?"

„Ze wil geen man hebben, die net als haar vader, zoo dol is op die dooie vogels, en ik ben nog zoo jong, zegt ze ; van haar vader kan ze het nog beter begrijpen, maar van mij. . . "

„Maar heb je haar dan niet gezegd. . . . . "

„Er is al een ander !"

Triestig zweeg hij, om even later op 'n klaagtoon te vragen :

„En wat heb ik als jurist nu aan al die opgedane vogelkennis ?"

Willem verslikte zich in zijn thee, hoestte en proestte lang, vóór hij zijn stem weer in zijn macht had.

ONTWAKEND VOGELLEVEN.
Merel of zwarte lijster bij haar nest met jongen.

